

imidlertid min Tro, at Landbruget, og navnlig de Organisationer, der her saa at sige optræde paa Landbrugets Vegne: Slagterier, Mejerier, men navnlig Slagterierne, Eksportorganisationerne, ville vide at forstaa, at naar man ved Konkurrence som Kampmiddel anvender en Nedsættelse af Fragttaksterne, er det kun et forbigaaende Forhold. Naar den ene af Parterne ligger slagen paa Valen efter denne Kamp, sker der dette, at den sejrende Part forhøjer Fragttaksterne og lader Eksportørerne rigelig betale senere hen i Tiden den Fordel, de have haft under Konkurrencen. Men dermed er ikke sagt, at det sejrende Selskab, naar det tager Oprensning for lidte Tab og Skade, dermed er kommet paa den grønne Gren. Thi hvis der kommer forretningsmæssig god Gang i Tingene, vaagner Konkurrencelysten igen. Det giver Utryghed, Usikkerhed. Det Selskab, som har Eksporten, tør ikke i Ro indlade sig paa Udvikling og Forbedring af Routen. Og hvis Selskabet ikke foretager tidsmæssige Forbedringer, blive Eksportørerne misfornøjede og maaské med Rette. Alt dette tilsammen kan give Uro og Vanskeligheder. Dette kan blive en Følge af, at Subventionsbevillingen falder bort, men det behøver ikke at blive Følgen, og det bør ikke blive Følgen. Det er min Overbevisning, at hvis Rederi- og Eksportorganisationerne og Eksportfirmaerne ville virke tilsammen, vil det være muligt for dem i Forening at bevare det bestaaende Forhold, naturligvis med de Ændringer i økonomisk Henseende, som Subventionens Bortfalden medfører. Der er fra Landbrugsministeriets Side givet Parterne til Kende, at Ministeriet er redebon til at bistaa ved en Ordning, hvorefter det, som er det centrale i Forholdet, kan bevares. Det er for Tiden under Overvejelse at finde Former, hvorunder denne Samvirken, denne Forstaaelse kan fuldbyrdes, og det er mit Haab, at det maa lykkes at finde dem.

Det sidste Aars Erfaring i Henseende til Eksporten af vore Landbrugsprodukter taler tydeligt om, hvilken Betydning det har for os, at Eksporten af danske Produkter er paa danske Rederiers Hænder. Den Omstændighed, at vore Landbrugsartikler bleve befragtede af et Selskab, som havde Fred indenbords, idet der var Forstaaelse mellem Rederen og Arbejderne, gav en Tryghed og Sikkerhed, som ikke vilde have været til Stede, om det havde været fremmed Skib, der havde fragtet vore Varer. Det er af overordentlig stor Betyd-

ning, at Eksporten forbliver paa danske Hænder, men det maa kunne ske, siger jeg, uden at det er fornødent at yde Subvention. Jeg tager ikke i Betænkning at fremhæve, at hvis det virkelig var nødvendigt at opretholde Subventionen helt eller delvis, for at der kan være betryggende Forhold til Stede her, vilde jeg ikke afholde mig fra at være med til, men endog gaa i Spidsen og foreslaa helt eller delvis at bevare den hidtil opførte Bevilling, men jeg anser det ikke for nødvendigt, og jeg haaber, at Selskaberne og Eksportorganisationerne og Firmaerne i Gerning ville vise, at det er unødvendigt og overflødigt. Viser det sig, at disse to Erhvervsvirksomheder kunne arbejde Haand i Haand til gensidig Støtte og fælles Gavn uden Statens Hjælp, vil der være tilvejebragt et Forhold, som er sundere og stærkere end det, vi have, men i Kraft af hvilket — det skal jeg uden Betænkning tilføje — der er oparbejdet noget særdeles godt og nyttigt for vor Landbrugsekспорт og derved for det hele Samfund. Jeg stoler imidlertid paa, at det er muligt at finde Veje til en Sikring af det, som er det centrale, Kærnen deri, uden Statssubvention. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne. Det næste Møde holdes i Morgen Formiddag Kl. 10, og Dagsordenen er da:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1912 til 31. Marts 1913.

Mødet hævet Kl. 4²⁵.